

התובע:

נתן זהבי ת.ז. 00842195-0

מרח' זכרון יעקב 8, תל אביב

ע"י ב"כ עו"ד ליאור אפשטיין

מרח' ז'בוטינסקי 35, מגדל התאומים 2, רמת גן, 5251108

טל': 03-6002829, פקס': 03-5757001

- נ ג ד -

הנתבעת:

הדס שטייף

ע"י ב"כ מפרקליטות מחוז ת"א- אזרחי

דרך מנחם בגין 154, תל אביב, ת.ד. 33051, 6133001

טל': 073-3736222, פקס': 073-3736490

כתב הגנה

א. פתח דבר:

1. ענייננו בתובענה לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"), שהגיש התובע, נתן זהבי (להלן: "התובע"), נגד עובדת צה"ל, כתבת גל"צ, הגב' הדס שטייף (להלן: "הנתבעת"), בה טוען התובע כי האחרונה פרסמה באמצעי התקשורת כשלושה עשר פרסומים כוזבים, לפיהן נשים שונות העידו כי התובע פגע בהן מינית במספר אירועים שונים. בכתב התביעה טוען התובע כי הפרסומים הינם "מכפישים, שקריים ונטולי אחריות", ומהווים לטענתו, כל אחד מהם, פרסום לשון הרע חמור ביותר כלפי התובע, כקבוע בחוק איסור לשון הרע.
2. עוד טוען התובע בתביעתו כי הנתבעת ביזתה אותו, הלבילה פניו ברבים בהיקף נרחב ביותר, "תוך שהיא משתמשת בגישה הקלה שלה לאמצעי התקשורת", בשורה ארוכה של פרסומים שבאמצעותם פגעה קשות בשמו של התובע. לטענתו, כתוצאה ממעשיה של הנתבעת, נגרמו לו נזקים שונים כמפורט בכתב התביעה.
3. כבר בפתח הדברים תטען הנתבעת, כי דינה של התביעה להדחות לאור הגנות הקבועות בסעיפים 14-15 לחוק איסור לשון הרע.

4. בכדי שהתמונה השלמה כהווייתה תהיה מונחת בפני בית המשפט הנכבד, נפרט בכתב הגנה זה את העובדות הרלוונטיות, שיש בהן כדי ליתן מענה לטענות הרבות הנטענות בכתב התביעה.

5. נודה ולא נכחד, למקרא כתב התביעה לראשונה, ומבלי שהעובדות לאשורן ידועות לקורא, מתקבל אצל הקורא ההדיוט הרושם אותו מנסה התובע לעורר – אדם תמים שנקלע לפתע ל"חלום בלהות", עם פרסומו של קמפיין שקרי ומכוון של כתבת, אשר לא בוחלת באמצעים, ולא חסה על שמו הטוב של התובע והכל "לצרכי עוד קצת רייטינג צהוב". לטענתו, כתוצאה מהאשמות השווא שהטיחה בו הנתבעת, אותה הוא מכנה בכל הזדמנות "הערפדית", סובל התובע מבושת פנים, עוגמת נפש וכאב וסבל, ולפגיעה קשה בשמו הטוב.

6. אלא שבמציאות כמו במציאות, השתלשלות האירועים והעובדות כהווייתן רחוקות מרחק רב מאוד, כמרחק מזרח ממערב, מאותה תמונה עזה אותה מבקש התובע לצייר בפני הקורא. לא זו אף זו; אלא שבמקרה זה מציאות זו אף מגובה בעדויות רבות של אותן נשים שונות אשר לטענתן נפגעו מהתובע. אותן נשים הביאו את סיפורן בפני הנתבעת, ובעדויותיהן יש כדי לשמוט את הקרקע תחת הטענות המתיימרות לבסס תביעה זו ולהפוך את הדווחים של התובעת לדווחים ראויים מבחינה תקשורתית וציבורית.

7. למקרא כתב התביעה למדים אנו, כי הנייר כנראה סופג הכל, אך בסופו של יום, כשיתפזר מסך הערפל שיצר התובע באמצעות טענותיו הקשות, ותיחשף התמונה האמיתית והעובדות לאשורן, או אז יתברר כי התובע רחוק מאוד מלהיות אותו "קורבן" תמים כפי שהוא מבקש להציג עצמו ודמותו רחוקה מאוד מזו שהוא מבקש לצייר כאמור לעיל. למרות הנוצות בהן מבקש התובע להתהדר, כלוחם למען זכויות וצדק חברתי, **הרי שבפועל פנו לנתבעת מספר לא מבוטל של נשים, מיוזמתן, ושטחו בפניה עדויות על התנהגות פסולה של התובע, העולה לכאורה, עד כדי הטרדה מינית בהתאם לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח - 1998.**

8. יובהר, כי הנתבעת, עיתונאית ותיקה, מוכרת ומוערכת, אשר נודעה בציבור בעיקר בשל חשיפותיה הרבות על הטרדות מיניות מצד בכירים בעולם התקשורת והבידור, וכן מצד אנשי ציבור רבים, עשתה, כהרגלה, עבודה עיתונאית מקיפה, יסודית ומקצועית, בטרם פרסמה את עדויות המתלוננות על המעשים שביצע בהן לכאורה התובע. רק לאחר שהתברר לה, שהעדויות שנשמעו בפניה הן עדויות מקוריות של מתלוננות שאינן מתחזות, ושחלקן אף מגובות בעדויות נוספות המתארות התנהגות דומה של התובע במקרים שונים, החליטה הנתבעת לפרסם את התחקיר בכלי התקשורת השונים.

9. לא ניתן להתעלם מכך שברקע פרשה זו מתקיים קמפיין "MeToo", אשר מטרתו להעלות את המודעות לתופעת ההטרדות המיניות ולגרום לשינוי תודעתי בנוגע אליהן. קמפיין זה צובר תאוצה ותופס כותרות באמצעי התקשורת ברחבי העולם כולו ומעשי הטרדה שבעבר לא נחשפו נחשפים במטרה להביא לשינוי נורמטיבי המכבד את זכויות האדם. חדשות לבקרים נחשפים מקרים של קורבנות אשר אוזרים אומץ ומוציאים לאור את סיפורם האישי. לא פעם,

כתוצאה מאותם פרסומים באמצעי התקשורת, נפתחות חקירות פליליות ואותם מטרידים אף עומדים לדין בפני מערכות המשפט האמונות על עשיית הצדק. למותר לציין, כי לעיתונות, תפקיד חשוב ומרכזי בהעלאת המודעות לתופעת ההטרדות המיניות בחברה בה פועלת. באמצעות חשיפת מקרים, והעלאת תופעות שליליות שכאלה לסדר היום הציבורי, התקשורת, הלכה למעשה, מכינה את הקרקע לאותם נפגעי הטרדות מיניות לאזור אומץ ולספר את סיפורם, על אף הרגישות והמחיר האישי הכבד שעלולים לשלם על כך. הכל במטרה למגר תופעה זו ולשים את כבודו של האדם במרכז.

10. לעניין זה יופנה בית המשפט הנכבד לפסיקתו של נשיא בית המשפט העליון בדימוס, השופט גרוניס, בדנ"א 2121/12 פלוני נ' אילנה דיין ואח' (פורסם בנבו 18.9.14), אשר הדגיש את חיוניותה של העיתונאות החוקרת והבטחת שיח ציבורי פתוח בנושאים בעלי חשיבות חברתית, וקבע כי ראוי להכיר בקיומה של חובה חוקית, מוסרית וערכית לפרסם פרסומים בעלי אופי עיתונאי, שיש עניין ציבורי משמעותי בהם;

”אחת הפונקציות החשובות של כלי התקשורת השונים היא חשיפתם של אירועים ועובדות שאינם גלויים לעיני כל, ואשר מצריכים לעיתים עבודת תחקיר. פרסומים מסוג זה מסתמכים לא פעם על מקורות שאינם פומביים או רשמיים ועשויה להיות בהם תועלת ייחודית לשיח הציבורי. זהו פועלה של העיתונות החוקרת.”

11. משכך, טענת התובע לפיה הנתבעת פעלה "תוך שהיא משתמשת בגישה הקלה שלה לאמצעי התקשורת, בהיותה עיתונאית" אינה במחלוקת. במדינה דמוקרטית, ראוי ואף מצופה שכל עיתונאי העוסק במקצוע, ישתמש בבמה הנגישה לו, המהווה כלי עבודה בעבורו, ואת האפשרות שניתנה לו להשפיע על דעת הקהל הניזון מדבריו, בכדי להציף תופעות שליליות כגון התופעה בה עסקינן.

12. נודה ולא נכחד, שבצד הכוח הגדול הניתן לאותם עיתונאים מוטלת גם אחריות גדולה. כפי שמצופה מעיתונאי להציף את אותם הסיפורים של אלה הפונים אליו וטוענים לפגיעה בהם, כך ראוי שינהג בזהירות ובאחריות, גם ביחס לאלה אשר נחשדים בביצוע אותם מעשים.

13. **לפי אמות מידה אלו בדיוק נהגה הנתבעת. בטרם פורסמו הפרסומים אשר בגינם הוגשה התביעה, הנתבעת פעלה בדיוק כפי שמצופה ממנה כעיתונאית חוקרת מקצועית ויסודית, ובחנה את הדברים שהובאו בפניה בכדי לוודא, בהתאם ליכולות הבירור העומדות בפני עיתונאי סביר, שאכן מדובר בסיפורים אשר יש להם בסיס במציאות ושאינן כל מניע זר המשפיע על עדות המקורות. עוד בחנה הנתבעת, עוד בטרם פורסמה העדות הראשונה בעניינו של התובע, כי קיימות מתלוננות נוספות כנגדו.**

14. זה המקום לציין, כי הנתבעת לוותה לאורך כל התחקיר, על ידי הגורמים המקצועיים הרלוונטיים ביעוץ המשפטי של תחנת הרדיו גל"צ, וזאת בכדי להבטיח שאכן היא פועלת במסגרת גבולות הגזרה אשר נקבעו בחוק.

15. כפי שיובהר ויורחב בהמשך, הנתבעת תטען כי העדויות אשר הגיעו אליה ואותן פרסמה, ככל שביכולתה לוודא עניין זה, הינן עדויות אותנטיות, ובנסיבות העניין, עומדת לה הגנת "אמת דברתי", וכן הגנת "תום הלב" הקבועות בחוק איסור לשון הרע.

16. למעלה מן הצורך יודגש, כי מאחורי הסיפורים אשר פורסמו על ידי הנתבעת, ובגינם הוגשה תביעה זו, עומדים אותם מקורות עיתונאים, אשר נפגעו מהתובע, וביחס לחלקן ניתן לומר, כי הלה באומץ לב אשר ראוי להערכה, ועל אף הרגישות הברורה הנובעת מכך, יהיו מוכנות אף להעיד בפני בית המשפט הנכבד ולהתעמת עם טענות התובע, וזאת בכדי להעיד על אמיתות העדות אותה הביאו בפני הנתבעת.

17. עתה נפנה להרצאת העובדות כהווייתן.

ב. העובדות הצריכות לעניין:

18. כאמור לעיל תובענה זו הוגשה על ידי איש התקשורת, נתן זהבי, נגד גב' הדס שטייף, אזרחית עובדת צה"ל, כתבת גל"צ. התובע טוען כי העדויות אשר פרסמה הנתבעת, הנוגעות להטרדות מיניות שביצע לכאורה התובע, הן בבחינת האשמות שווא אשר עולות עד כדי לשון הרע.

19. יאמר כבר כאן, כי תביעה זו מלאה בטענות חסרות בסיס כנגד הנתבעת, לפיהן היא "שמה לה למטרה לבוא חשבון" עם התובע "לשם פרסום עצמי", וניסתה "להוציא דיבתו רעה, לפגוע בו, ולייחס לו עובדות בלתי נכונות... והכל לצרכי עוד קצת רייטינג צהוב". נדמה, כי מטרתו של התובע הינה לנסות ולצייר תמונה חד צדדית, לא רלבנטית, על מנת להשפיע על בית המשפט, ולהסיט את הדיון מהסוגיה היחידה העומדת ביסוד התביעה; היינו, האם הפרסומים בהם עסקינן עולים כדי 'לשון הרע', ואם כן, האם קיימת לנתבעת הגנה בחוק.

20. הנתבעת, כאמור לעיל, הינה עיתונאית ושדרנית רדיו, אשר משמשת ככתבת לענייני משטרה בגלי צה"ל. הנתבעת נודעה בחשיפותיה על הטרדות מיניות מצד בכירים בעולם התקשורת והבידור, וכן מצד אנשי ציבור וקצינים בכירים בצה"ל ובמשטרת ישראל.

21. ברוח התקופה פרסמה הנתבעת סדרה של תחקירים בדבר האשמות על הטרדה מינית מצד ידוענים ואנשי ציבור. לידי הנתבעת הגיעו עדויות בדבר מעשים שביצע התובע באותן נשים שפנו אליה מיוזמתן, אשר עולים לכאורה עד כדי הטרדה מינית.

22. כך, בחודש נובמבר 2017, פנתה אליה מתלוננת אשר טענה בפני הנתבעת כי במהלך בילוי בבר, התובע ניסה לכפות עליה להתנשק עמו. כך תיארה המתלוננת את ההתרחשות:

"הוא דיבר איתי כמה משפטים, ופתאום הוא פשוט התנפל עליי. תפס אותי, ונישק אותי בכח. ממש הצמיד את השפתיים שלו, וניסה לדחוף את הלשון שלו לתוך הפה שלי. ואני פשוט נעלתי את הפה והתנגדתי לזה. הרגשתי מושפלת, חסרת אונים".

23. לאחר שמהימנות המקור נבדקה, ולאחר שהתברר כי העדות אכן אותנטית, התפרסמה העדות בתכנית "יומן הערב" של גל"צ.

24. הפרסום הראשון פתח צוהר לפניות של נשים נוספות, אשר פנו מיוזמתן אל הנתבעת, וביקשו לספר לה כי הוטרדו מינית על ידי התובע. חיבור עדותן של הנשים השונות מלמד על דפוסי פעולה דומים של התובע, דבר אשר חיזק את מהימנות העדויות, שהיו דומות במהותן. כך, בין היתר, סופר על שתיית אלכוהול מרובה של התובע והשמעת הערות סקסיסטיות מפיו, כלפי נשים שונות.

25. כך, עוד באותו היום, שעות בודדות בלבד לאחר הפרסום, פנתה לנתבעת מתלוננת נוספת וביקשה לדווח על אירוע בו, לכאורה, היא הוטרדה מינית על ידי התובע;

"נתן זהבי היה שם בפאב, הוא בא אליי ותפס את השיער שלי, ופשוט אמר "ניחוח של אישה", הסניף אותו. בהמשך אני זוכרת שנפגשתי איתו בפאב, ומצאתי את עצמי עם כוס ויסקי ביד. אני זוכרת שנתן זהבי הביא לי שלוק ממנו.

אני פשוט זוכרת את הערב הזה די בפלאשבקים. אני זוכרת שהוא הוציא אותי מהפאב, נכנסנו לתוך האוטו שלו, לאיזשהו טרנטה ישנה. הגענו לבית שלו, כאשר אני פשוט הייתי די מעולפת כשעלינו למעלה. אני זוכרת את עצמי פשוט עירומה, אצלו במיטה, אני לא זוכרת בכלל שאני התפשטתי או שרציתי להתפשט. התעלפתי, באותם רגעים ולא הייתי שם בעצם בהכרה מלאה, ופשוט הוא עשה את מה שעשה. זה כמו פשוט להיות עם גופה מבחינתי.

חיכיתי ליום הזה שבו אני אוכל לשתף את העולם, מיהו הדמות. תיארתי לעצמי שעוד בנות עברו את זה, ואני מאוד מאוד אשמח לנצל את הרגע הזה, שהוא יקבל את העונש המגיע לו."

26. בסמוך לפרסום זה, הגיעה לידי הנתבעת תלונה נוספת על התנהגות דומה של התובע. המתלוננת, בחורה צעירה, טענה כי התובע ניסה לנשק אותה בכוח ללא כל היכרות מוקדמת בין השניים. המתלוננת תיארה את האירוע כ"30 שניות של סיוט".

27. עדויות אלו, אשר הובאו לעיל "על קצה המזלג", מהוות רק חלק קטן מהפאזל כולו המורכב מעדויות רבות נוספות, אשר מעלות תמונה המעידה על התנהגות פסולה של התובע, כפי שתוארה לנתבעת על ידי אותן נשים.

28. מרגע פרסום העדויות יצא התובע למסע הכפשה כנגד הנתבעת, ובדיוק כפי שהוא עצמו טוען בתביעתו כנגד הנתבעת, ניצל את הבמה לה הוא זוכה כעיתונאי בכדי להשמיץ את הנתבעת בכל דרך אפשרית, בין השאר על ידי כינויה "הערפדית", "עיתונאית קטנה", וכדו', וכל זאת בכדי להרתיעה מלעשות עבודתה נאמנה ולפרסם עדויות דומות. הנתבעת תטען כי במובן זה, התביעה שבכותרת הינה בבחינת "תביעת השתקה", שכל מהותה הוא ניסיון להשתיק ולרפות את ידיה של הנתבעת ולגרום לה להימנע מלפרסם פרסומים בענייננו של התובע, שמעיד על עצמו בכתב התביעה כעל אישיות פופולארית ביותר במדינת ישראל.

ג. טענות הגנה על פי חוק איסור לשון הרע:

29. הנתבעת תטען כי הפרסומים עליהם מבקש התובע לבסס את תביעתו, אינם בבחינת עוולת לשון הרע המזכה בפיצוי, שכן מדובר בפרסומים החוסים תחת ההגנות המנויות בחוק איסור לשון הרע, הכל כפי שיפורט להלן.

הגנת אמת הפרסום:

30. הנתבעת תטען כי קמה לה הגנת 'אמת הפרסום' וזאת בהתאם לסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע הקובע: "תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום עניין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

31. הנתבעת תטען שמאחר שהתובע הוא איש תקשורת ידוע ומוכר, הרי שברור שיש עניין ציבורי בכך שהציבור ידע שהיו תלונות על מעשים פסולים המיוחסים לתובע, ויש בפרסום העדויות אפוא תועלת לציבור. התובע מציג עצמו כאביר זכויות החלשים. ככזה, ברי כי קיים עניין ציבורי בפרסום העדויות שהגיעו לידי הנתבעת.

32. זה המקום לציין כי הפרסומים מצד הנתבעת לא ייחסו למערער את עצם ביצוע המעשים. הפרסומים מתארים ומפרטים את סיפורן של אותן נשים, שלטענתן התובע נהג בהן כמתואר בפרסום. ברי, כי משהוגבל הפרסום לעצם פניית אותן נשים, על סיפורן, הרי שעצם הפניות אל הנתבעת (פניות אשר חלקן מתועד) מבססות את יסוד "האמת" בהגנה.

הגנת תום לב:

33. עוד יטען כי הפרסומים בגינם הוגשה התביעה חוסים בצל **הגנת תום הלב** הקבועה בסעיף 15 לחוק לשון הרע, בין היתר וביתר שאת, **בסעיף 15(2)**, שכן הנתבעת פעלה בתום לב, והיחסים שבין עיתונאי לבין הציבור הטילו עליה חובה חוקית, מוסרית וחברתית לפרסם דברים בעלי עניין ציבורי, ומשמדובר כאמור בפרסום שהינו תוצר של עבודה עיתונאית מקצועית.

34. הנתבעת האמינה בתום לב באמיתות הפרסומים.

35. הנתבעת טען כי תפקידה כעיתונאית הטיל עליה חובה חוקית מוסרית או חברתית לפעול למען קידום האינטרס של מיגור תופעת ההטרדות המיניות בימים אלה. עסקינן במקרה דנן, בתלונות שהופנו כלפי התובע אודות הטרדה מינית שביצע לכאורה באותן מתלוננות, ועל הנתבעת כעיתונאית, בכלל, ואשר עוסקת בסיקור תופעת ההטרדות המיניות בפרט, חובה לפרסם ולהתריע על מקרים מתאימים בהם קיימת הטרדה מינית. מטבע הדברים, חובה זו הינה כלפי קהל המאזינים, וקהל הצופים העוקבים בדף הפייסבוק של הנתבעת. מובן, שאם היתה נמנעת שטייף מפרסום, היה בכך משום מעילה בחובתה ובאחריותה כלפי הציבור כעיתונאית וכתחקירנית, מקום בו הגיע לידיה מידע משמעותי, שיש לציבור עניין בפרסומו ובבירו, לאחר שנבדק כאמור.

36. למען הזהירות בלבד הנתבעת טען כי גם אם אמיתותם של הפרסומים לא תוכח, עומדת לה הגנת "**העיתונאות האחראית**" הנכללת בסעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע, שכן הנתבעת מילאה אחר אמת המידה של 'עיתונאות אחראית' וזהירה, בכך שבדקה ביסודיות, בהתאם ליכולות הבירור העומדות בפני עיתונאי סביר, את אמיתות הדברים לפני הפרסום. בהקשר זה תופנה תשומת לבו של בית המשפט לפסק דינו של בית המשפט העליון, בדנ"א 2121/12 **פלוני נ' אילנה דיין ואח'** (פורסם בנבו 18.9.14), אשר הרחיב את ההגנה מפני חיוב בלשון הרע של עיתונות אחראית אשר פעלה לפי סטנדרטים עיתונאים ראויים, גם אם בסופו של דבר האמת המשפטית התגלתה כשונה או לא התבררה עד תומה:

"בידי עיתונאי אין את מלוא כלי הבדיקה והחקירה שעומדים לרשות הרשויות. משכך, המידע שייחשף על ידו עשוי להיות מידע חדש שטרם עבר את כור ההיתוך של ההליך המשפטי. בתנאים אלה, גם מפרסם שפעל באופן אחראי וזהיר, עשוי לגלות לאחר הפרסום ובדיעבד, כי נפלה טעות בידו וכי הפרסום למעשה אינו בגדר אמת."

37. למען הסר ספק, יובהר כי הנתבעת האמינה ועודנה מאמינה לאותן הנשים שהביאו את סיפורן בפניה, כפי שבא הדבר לידי ביטוי בפרסומים.

38. הנטל לסתור קיומם של הגנות אלו של הנתבעת מוטל על כתפי התובע.

ד. התייחסות לכתב התביעה:

39. מבלי לגרוע מהאמור לעיל, להלן תובא התייחסות לסעיפי כתב התביעה כסדרם.
40. מוכחש הפתיח לכתב התביעה.
41. מוכחש האמור בסעיפים 1-5 לכתב התביעה. כאמור לעיל, הנתבעת פרסמה תחקיר עיתונאי יסודי, מקצועי ואחראי, אשר כלל עדויות רבות של נשים שטענו שהוטרו בו מינית על ידי התובע. תחקיר זה אכן נעשה ברוח התקופה, שברקע מתנהל קמפיין "METOO", אשר מטרתו להעלות את המודעות לתופעת ההטרדות המיניות ולגרום לשינוי תודעתי בנוגע אליהן. הנתבעת טוען כי אין לה כל עניין אישי בתובע, ומשכך, אין דבר בטענותיו של התובע הטוען כי הנתבעת "שמה לה למטרה לבוא חשבון" ומבצעת "רצח אופיי", טענות שראוי היה שלא היו מועלות מלכתחילה. הנתבעת טוען כי כל הפרסומים שפרסמה בעניינו של התובע פורסמו לאחר שנשים שונות פנו אליה מיוזמתן וגוללו בפניה את סיפורן, והיא פרסמה את עדותן, מתוקף תפקידה כעיתונאית חוקרת, ובהתאם לחובתה הציבורית והמוסרית החלה עליה כלפי ציבור המאזינים.
42. הנתען בסעיפים 6-8 לכתב התביעה אינו מוכחש ככל שאין בו להטיל אחריות על הנתבעת.
43. הנתען בסעיף 9 מוכחש.
44. הנתען בסעיפים 10-19 בהתייחס לפרסומים המפורטים שם, אינו מוכחש ככל שאין בו להטיל אחריות על הנתבעת, וככל שאכן התמלולים שם נעשו באופן מדויק. זה המקום לציין כי לנתבעת עומדות ההגנות הקבועות בסעיפים 14-15 לחוק איסור לשון הרע כמפורט לעיל. יודגש, כי הנתבעת נזהרה בדיווחים אותם דיווחה באמצעי התקשורת, ואף הרבתה להשתמש במילה "לכאורה" ולהציג את עדויות הנתבעות כפי שהובאו אליה, בין אם באמצעות ציטוט ובין אם באמצעות השמעת קולן בעיוות קול. הנתבעת הדגישה בהגינותה, במסגרת הבאת עדויותיהן של אותן נשים, כי מדובר בעדויות ולא בתלונות, וציינה מתי אירעו המקרים.
45. מוכחש הנתען בסעיף 20 לכתב התביעה בנוסחו. הנתבעת טוען שאינה אחראית לכל פרסום באתרי האינטרנט שצוינו מלבד לפרסום באתר גל"צ, אשר הוא לעצמו אינו מוכחש.
46. מוכחש הנתען בסעיף 21 בנוסחו. הנתבעת לא מכחישה את עצם פרסום העדויות בדף הפייסבוק שלה אך מכחישה כל טענה להשמצות כפי שטוען התובע. כאמור לעיל, לנתבעת עומדות ההגנות המנויות בסעיפים 14-15 לחוק איסור לשון הרע.
47. מוכחש הנתען בסעיף 22 לכתב התביעה. זה המקום לציין כי אכן התחקיר אותו ביצעה הנתבעת עסק בסוגיה המעסיקה את הציבור הישראלי באופן יומיומי. מטבע הדברים, כאשר מדובר בסוגיה אקטואלית, בנושא שהינו בלבו של השיח הציבורי, הנוגע לאיש תקשורת המוכר בציבור, ברור כי הפרסום עשוי להעסיק קהל נרחב.

48. מוכחש הנטען בסעיף 23 לכתב התביעה בנוסחו. הנתבעת לא מכחישה את עצם הפרסום אך מכחישה כל רמיזה לכך שהנתבעת הכפישה את שמו של התובע. עוד יוער כי גם בפרסום זה נקטה הנתבעת במשנה זהירות, והשתמשה במילה "לכאורה" ביחס למעשיו של התובע.

49. הפרסומים המפורטים בסעיפים 24-25 לכתב התביעה אינם מוכחשים. אכן, מדובר בפרסומים המבוססים על עדויות ופניות שהובאו בפני הנתבעת, ואשר זוכים להגנה הקבועה בסעיפים 14-15 לחוק איסור לשון הרע.

50. הנטען בסעיפים 26-28 אינו מוכחש ככל שאין בו להטיל אחריות על הנתבעת.

51. מוכחש הנטען בסעיף 29 לכתב התביעה. כאמור לעיל, לנתבעת קמות ההגנות המנויות בחוק איסור לשון הרע, לרבות הגנת 'אמת דיברתי' והגנת 'תום הלב'.

52. מוכחש הנטען בסעיף 30 לכתב התביעה. התובע מנסה לייחס לנתבעת אמירות שלא נאמרו על ידה. על בסיס העדויות והסיפורים שהובאו בפני הנתבעת, דומה כי התובע בוחר לתאר את מעשיו בדיוק רב יותר מזה בו בחרה הנתבעת.

53. מוכחש הנטען בסעיף 31 לכתב התביעה מחוסר ידיעה.

54. מוכחש הנטען בסעיפים 32-34 לכתב התביעה. הנתבעת תכחיש כל כוונת מכוון המיוחסת לה לפגוע בתובע. יובהר, כי הנתבעת, עיתונאית ותיקה, מוכרת ומוערכת, אשר נודעה בציבור בעיקר בשל חשיפותיה הרבות על הטרדות מיניות מצד בכירים בעולם התקשורת והבידור, וכן מצד אנשי ציבור רבים, עשתה, כהרגלה, עבודה עיתונאית מקיפה, יסודית ומקצועית, בטרם פרסמה את עדויות המתלוננות על המעשים שביצע לכאורה התובע. רק לאחר שהתברר לה, ככל שיכלה לבחון זאת וכפי שמצופה מהעיתונאי הסביר, שהעדויות שנשמעו בפניה הן עדויות מקוריות ואותנטיות של מתלוננות שאינן מתחזות, ושחלקן אף מגובות בעדויות נוספות, החליטה הנתבעת לפרסם את התחקיר בכלי התקשורת השונים. הנתבעת תחזור ותטען כי כל הפרסומים שפרסמה בעניינו של התובע פורסמו לאחר שמתלוננות פנו אליה מיוזמתן וגוללו את סיפורן. הנתבעת פרסמה את העדויות שהובאו בפניה כפי שנשמעו באוזניה, מתוקף תפקידה כעיתונאית חוקרת, ובהתאם לחובתה הציבורית והמוסרית.

55. מוכחש הנטען בסעיף 35 לכתב התביעה. הנתבעת טען כי כפי שעולה מהעדויות הרבות שהגיעו אליה, התובע רחוק מאוד מלהיות אותו "קורבן" תמים כפי שהוא מבקש להציג עצמו ודמותו רחוקה מאוד מזו שהוא מבקש לצייר כאמור לעיל. למרות הנוצות בהן מבקש התובע להתהדר, **הרי שבפועל פנו לנתבעת נשים רבות, מיוזמתן, ושטחו בפניה עדויות על התנהגות פסולה של התובע, העולה לכאורה, עד כדי הטרדה מינית בהתאם לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998.**

56. מוכחש הנטען בסעיף 36 לכתב התביעה. למען הזהירות בלבד תטען הנתבעת כי גם באם ניזוק התובע כנטען בסעיף זה, אין לייחס לנתבעת כל אחריות לכך.

57. מוכחש הנטען בסעיף 37 לכתב התביעה.

58. מוכחש הנטען בסעיפים 38-39 לכתב התביעה.

59. הנטען בסעיף 40 לכתב התביעה אינו מוכחש ככל שאין בו להטיל אחריות על הנתבעת.

60. מוכחש הנטען בסעיף 41 לכתב התביעה בנוסחו. הנתבעת תשוב ותטען כי כל ניסיון לייחס לה כוונה לפגוע בתובע – דינו להדחות, שכן אין לו בסיס. בפרסומה את הפרסומים, עשתה הנתבעת את המעשה הראוי והמצופה ממנה, בהתאם לחובות המוסריות והציבוריות המוטלות עליה כעיתונאית חוקרת. הנתבעת טען כי כל נזק שנגרם לתובע, ככל שנגרם לו, נגרם כתוצאה ממעשיו בלבד, ואין לייחס כל אחריות לנזקים הנטענים לנתבעת.

61. מוכחש הנטען בסעיף 42.

62. מוכחש הנטען והמבוקש בסעיף 43 על תת סעיפיו.

ה. כללי:

63. מוגש בזאת כתב הגנה מטעם הנתבעת, כשהטענות הנטענות בו הינן מצטברות, משלימות או חלופיות - הכל לפי הקשר הדברים והעניין.

64. הנתבעת מיוצגת על ידי בא-כוח עו"ד מפרקליטות מחוז תל-אביב (אזרחי), אשר כתובתה למסירת כתבי בי-דין הנה כמפורט בכותרת.

65. כל הטענות המשפטיות בכתב הגנה זה, נטענות במצטבר ו/או בהשלמה ו/או לחלופין, הכל לפי הקשר הדברים והדבקים.

66. כל הטענות העובדתיות בכתב הגנה זה, נטענות במצטבר ו/או בהשלמה, הכל לפי הקשר הדברים והדבקים.

67. כל הטענות והעובדות בכתב התביעה מוכחות, אלא אם כן הודתה בהן הנתבעת במפורש בכתב הגנה זה. אין בהודאה כאמור כדי להפוך את נטל הראיה מקום שזה מוטל על התובע על פי דין.

68. אין בטענה כלשהי מטענות כתב הגנה זה משום ויתור על טענה אחרת העומדת לנתבעת או פגיעה בטענה כזו.

ו. סיכום:

69. התביעה שבכותרת הינה תביעה משוללת יסוד, המנסה להחליש ידה של עיתונאית מקצועית ויסודית, אשר פועלת בנחישות לחשוף אירועים פסולים ולקדם שינוי נורמות חברתיות המבטיחות שוויון מגדרי ולהרתיעה מלעשות עבודתה נאמנה.

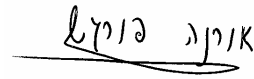
70. אשר על כן, ולאור כל האמור לעיל, דין התביעה שבכותרת, שעילתה בעוולת לשון הרע, כמשמעותה בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, להדחות לאור האמור בכתב הגנה זה, ולאור ההגנות החלות על הפרסומים נשוא התביעה.

71. משכך, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את התביעה ולחייב את התובע בהוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בתוספת מע"מ כחוק.

ניר גנצ'רסקי, עו"ד

פרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)

אורנה פורגש, עו"ד

מנהלת המחלקה הביטחונית
פרקליטות מחוז תל אביב אזרחי

פמ"מ תא/6120/17

י.ס. 1307214

